

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupený Mgr. Janem Davidkem, advokátem, sídlem Lešetín II 7147, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti: I) CETIN a.s.**, IČO 04084063, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 a **II) J. L.**, zastoupen JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 588, Zlín, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. prosince 2020 č. j. KUZL 75161/2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení II proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. října 2022 č. j. 60 A 5/2021-77, o návrhu osoby zúčastněné na řízení II na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Obecní úřad Horní Lideč (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze 2. září 2020 č. j. 2148/2020 napočtvrté rozhodl o dodatečném povolení stavby osoby zúčastněné na řízení II a o udělení výjimky z minimálních odstupových vzdáleností od hranice sousedního pozemku. Konkrétně se jedná o přístavbu garáže umístěnou na pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení II, parc. č. XA a parc. č. XB v katastrálním území X, která hraničí s pozemky parc. č. XC a XD ve vlastnictví žalobce. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný v návětí uvedeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem uvedeným v návětí rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že žalovaný pochybil v tom, že udělil výjimku z odstupových vzdáleností staveb ve smyslu § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Třebaže krajský soud rozhodnutí o výjimce jako podkladový úkon sám o sobě nezrušil, poukázal na jeho právní neúčinnost v důsledku svého právního názoru (k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2007 č. j. 4 As 37/2005-83 a ze dne 29. listopadu 2017 č. j. 9 As 269/2016-44).

[3] Osoba zúčastněná na řízení II (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Stěžovatel návrh na odkladný účinek odůvodnil hrozbou vzniku újmy spočívající v možnosti odstranění stavby, a tedy též značné majetkové ztráty. Uvedl, že bez přiznání odkladného účinku by byl stavební úřad povinen dokončit řízení o dodatečném povolení stavby se souvisejícím podkladovým rozhodnutím o neudělení výjimky a vydat nové meritorní rozhodnutí, aniž by vyčkal výsledku řízení o kasační stížnosti. Zrušil-li totiž krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.

[5] Stěžovatel dále poznamenal, že přiznání odkladného účinku nebude způsobena žalobci ani jinému účastníku řízení újma, neboť stavba je již pět let postavena a žalobce nebyl nucen činit na svých pozemcích jakákoliv opatření, která by souvisela s existencí přístavby garáže. Přiznání odkladného účinku dále dle přesvědčení stěžovatele nijak neodporuje veřejnému zájmu.

[6] Stěžovatel uzavírá, že negativní následky související s napadeným rozhodnutím soudu by byly pro stavebníky zásadním zásahem. Při tom odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2018 č. j. 3 Afs 18/2018-89 (stěžovatel uvádí nesprávně č. j. 3 Afs 18/2016-89), usnesení ze dne 30. března 2005 č. j. 1 Afs 29/2005-75 či usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. dubna 2007 č. j. 2 Ans 3/2006-49.

[7] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Kromě formální podmínky, již je vznesení příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. července 2015 č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy přitom tíží stěžovatele (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012 č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. října 2017 č. j. 9 Afs 275/2017-20).

[9] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že případné odstranění stavby představuje pro stavebníka citelnou újmu, kterou by již nebylo možné zhojit případným následným rozhodnutím v jeho prospěch (viz usnesení Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 14. června 2023 č. j. 3 As 63/2023-48, ze dne 12. ledna 2017 č. j. 2 As 333/2016-52 nebo ze dne 15. června 2016 č. j. 6 As 107/2016-40).

[10] Předmětem řízení před krajským soudem však bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. To sice krajský soud zrušil, avšak výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku krajského soudu neznamenaají bez dalšího existenci bezprostředního nebezpečí odstranění dotčené stavby, která může vzniknout toliko neodkladným výkonem rozhodnutí o jejím odstranění (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2021 č. j. 2 As 213/2021-29 nebo ze dne 25. června 2020 č. j. 7 As 5/2020-33); takové rozhodnutí dosud nebylo vydáno. Případné rozhodnutí o odstranění stavby je navíc samostatně soudně přezkoumatelné a stěžovatel může v řízení o něm požádat o přiznání odkladného účinku (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. června 2023 č. j. 3 As 63/2023-48). Tvrzení stěžovatele ohledně hrozící újmy tak lze v tomto okamžiku považovat za hypotetické a předčasné. Stěžovatelovu argumentaci nepodporují ani judikáty, na které poukázal v odůvodnění svého návrhu na přiznání odkladného účinku.

[11] Protože nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku, soud se v této souvislosti dále nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu